HELSINGIN KUUROMYKKÄIN YHDISTYS.

Kuuromykkäin lehti.

N:o 6. | 1:nen vuosikerta.

Mikkelissä | Lokakuulla 1896.

Tilaushinta: 1 mrk. vuodelta. Lehti lähetetään samasta maksusta tilaajille

Toimittajat: O. Wichmann. *Porvoon kuuromykkäin-koulun johtaja.* K. Reponen. *Mikkelin kuuromykkäin-koulun opettaja.*

Oma pappi kuuromykille.

Vasta näinä viimeisinä vuosina on maassamme yleisesti ruvettu pitämään huolta kuuromykkäin tilasta. Entiset yksityisten kustantamat kuuromyk. koulut on valtio ottanut omikseen ja yksi uusikin koulu on perustettu. Koulut eivät vielä riitä kaikille Suomen mykille. Ei puoliakaan voida ottaa nykyisiin kouluihin. Moni kuuromykkä jääpi kaikkea opetusta vailla. Häntä haetaan kouluun seuraavana vuonna. Ei voida sittenkään ottaa. Niin kuluu paras osa hänen ijästään. Mahdollisesti voipi joku vanhemmalla ijällä päästä yli-ikäisten kouluun. Mutta siellä ei hänelle enään voidakaan jakaa semmoista opetusta, joka olisi voinut käydä päinsä tuon onnettoman ollessa 10 vuoden vaiheella. On tunnettu että kuuromykät ovat pantavat kouluun saman ikäisinä kuin täysiaistisetkin lapset. Varsinkin puhe opetukselle on se tärkeä; sillä nuorempana on monellakin kuuromykällä vielä muistoja puheesta. Kaikki kuuromykät eivät ole mykkiä syntymästä saakka. Ja vaikka niin olisi, on kokemus kuitenkin osoittanut että nuoremmalla ijällä olevaa kuuromykkä on helpompi taivuttaa puhumaan kuin 13, 14 vuoden vanhaa. Ja puheopetuksellehan meidän maamme kuuromyk. opetus perustuu. Onpa maassamme paikkakuntia joista ei toimiteta kuuromykkiä kouluun. Minkä tähden? Sen tähden että tuskin tiedettäneen onko semmoisia kouluja olemassa. Toisissa paikoin kyllä tunnetaan koulut, mutta ei löydy henkilöä joka toimittaisi lapsen kouluun. Rikkaat ja sivistyneet kyllä pitävät huolen,

jos heillä kuuromykkiä lapsia löytyy. Toisin on laita köyhän[1]). Uusia kuuromyk. kouluja siis täytyy maahamme hetimiten perustaa. Nykyään on jo kyllä harrastusta ja intoa työskennellä kuuromyk. asian puolesta; henkilöitä löytyy, jotka uhrautuvat kuuromyk. opettajan raskaasen työhön, ei muuta tarvita kuin valtio laskee vaan uuden koulun peruskiven. Tätä toivoo hartaasti koko kuuromykkäin opettajisto ja muut asiata harrastavat henkilöt, siihen yhtyy myös „Kuuromykkäin lehti" lukijakuntansa kanssa. Kaikkien Suomen lasten tulee saada opetuksen ja sivistyksen alkeet, kuuromykkäinkin. Näistä kovaosaisista onkin valtion ja yhteiskunnan pidettävä suurempi huoli, koska he itse eivät itselleen omin voimin taida opetusta hankkia ja useammin ovat köyhimpien perheiden jäseniä. Jos ei heitä opeteta heille laitetuissa laitoksissa, eli ei anneta heille yksityistä opetusta, on joukko pakanoita keskellä kristikuntaa, kantaen kristityn nimeä. Vielä aikakaudella semmoisella, jolloin lähimmäisen ja kanssaveljen rakkaudesta kaikkialla puhutaan.

Mutta yhteiskunnan velvollisuus on heistä juuri kuuromykistä vielä pidettävä suurempi huoli jälkeen kouluajankin, sekä jokapäiväisen toimeentulon; että myös henkisen elämän suhteen. Viimemainitusta tahdon tällä kertaa puhua.

Pitäähän yhteiskunta siitä huolta että se saa itse ainakin kerran viikossa kokoontua Herran huoneesen yhteisesti kiittämään ja palvelemaan luojaansa ja nauttimaan armonvälikappaleita Herran Ehtoollista) milloin kukin tahtoo. Kuuromykkä ei voi seurata muiden seurakuntalaisten jumalanpalvelusta. Mahdollista että hän astuu toisten mukana kirkkoon, notkistaa polvensa kuten muutkin, mutta siinä se onkin kaikki. Hän ei voi ymmärtää papin sanoja. Kaikki on pintapuolista. Valtion on pidettävä huoli että kuuromykkä edes kerran vuodessa saa myöskin sydämmestänsä palvella, kiittää ja kunnioittaa Herraansa ja totisella mielellä ja täydellisellä käsityksellä saa astua Herran pöytään (Herran Ehtoolliselle), että on henkilö, joka ymmärtää hänenkin sielullensa tarpeen tullen jakaa lohdutuksen ja rauhan sanaa. Virvoittaa ja tehdä iloiseksi tuon synkän sielun, joka monta kertaa vaikeroitsee kovaa kohtaloansa.[2]) Useinkin tapahtuu, köyhissä oloissa kun etupäässä elä-

[1]) Nykyään kyllä on syntymäisillään yleinen kuuromykkäin yhdistys, joka myöskin toimittaisi henkilöitä eri seutuihin, jotka pitäisivät huolen seuduillaan muun muassa siitä, että kuuromykkälapset oikealla ajalla tulisivat kouluun toimitetuiksi. Miten kauan sitte vielä viipynee ennenkuin tämä yhdistys alkanee toimintansa?

[2]) Lapsena ovat kuuromyk. usein iloisia, kuin kuulevatkin lapset, mutta täysi-ikäisiksi tultuaan muuttuvat he synkiksi ja usein kärtyisiksi.

vät, että kuuromykkä menee taaksepäin, se mitä kouluajalla opittiin, unohtuu ja unhotetaanpa sangen paljon. Niin paljon että on vaikea enään muiden ihmisten hänen sanojaan ja lauseitaan käsittää; viittauksia ei ymmärretä. Helposti on ymmärrettävä että silloin olisi tarpeen henkilö, joka käsittäisi kuuromykkää. Tämmöinen valtion palkkaama täysin kykenevä henkilö kuuromykkiä käsittämään, joka matkustaa yli Suomen, tarvitaan. Että tämän henkilön tulee olla pappi on selvä asia, vaan että juuri hänen tulee olla pappismies on aivan välttämätön. Norjassa onkin jo valtion palkkaama pappi kuuromykille. Tällä henkilöllä olisi kuuromykkäin asiassa monipuolinen tehtävä. Paitsi sitä, että hän matkustellessaan pitäisi jumalanpalvelusta mykille, etsisi ja kokoaisi heitä, hän juuri kussakin seurakunnassa käydessään ottaisi selkoa, koulun käymättömistä mykistä ja toimittaisi heitä ajallansa kouluun. Hän myös voisi laskea Herran Ehtoolliselle mykät niissä kouluissa, joissa ei koulun opettajakuntaan kuuluisi pappismiestä. Tässäkin juuri vaadittaisiin kuuromykkiin täysin perehtynyt henkilö, syystä että on tunnettu kuinka tärkeä asia ensi kerran astuminen alttarille.

Niinkuin edellä olen maininnut, tulisi kuuromykkäin papin olla kaikin puolin tottunut ymmärtämään mykkäin kielen ja opetustavankin, voidakseen tulla toimeen tärkeässä tehtävässään huonoimmillakin lahjoilla varustetun mykän kanssa. Tämä on autettu taas sillä että halukkaalle papille annettaisiin valtioapurahoista apua, kuten kuuromyk. opettajaksi aikoville, voidakseen seurata esim. vähintäänkin yhden vuoden opetusta useammissa maamme mykkäkouluissa Esim. Kuopiossa, Mikkelissä ja Jyväskylässä. Silloin tutustuisi hän kaikkiin niihin eri opetustapoihin, joita kouluissamme käytetään. Palkaksi ja palkan korotukseksi luulisin hänelle riittävän saman palkan kuin mykkäkoulun johtajalla, tietysti maksettaisiin hänelle korvaukset matkoista. Että ei hänen tarvitsisi alituiseen läpi vuoden matkustella, myönnettäisiin hänelle sopivana vuoden-aikana viettää loma-aikaa joku viikko.

Asia on siksi tärkeä että kannattaisi ottaa sen keskusteltavaksi ensin asiaa harrastavien henkilöiden kesken ja tehdä siitä ehdotus hallitukselle. Useat maamme papistostakin suosivat tätä asiata ja Porvoon pispa Råbergh on puheena olevan asian lämmin suosija. Laajassa maassamme asuu hajallaan siellä täällä monta tuhatta kuuromykkää, niistä on monta sataa koulun käynyttä ja nämä juuri tietävät toivoa, monta, monta kertaa itselleen lohduttajaa. Kiitolliset ovat Suomen kuuromykät kuuleville veljilleen ja sisarilleen siitä kun ovat saaneet viimemainituilta laitokset joissa koetetaan lievittää

ja kaikella tavalla saattaa heitä kuulevien tasalle, mutta tuhat kertaa kirkkaammiksi tulevat mykkäin silmät, jos he vielä jälkeen koulu-ajan, omilla kotipientareilla saisivat nähdä oman papin, joka siellä heitä neuvoisi ja rauhoittaisi kuin ennen opettajat kouluissa

Kosti. R.

Mikä on parempi sokea eli kuuromykkä?

(Jatkoa viime numeroon.)

Puhutellessani kuuromykkää, huomasin hänellä olevan rehelliset ja hyvät kasvot. Luotin hänen sanoihinsa ja päätin hankkia hänelle työtä.

Se onnistuikin minulle hyvin. Tulin kotiin ja puhuin emännälleni tapauksen. Emäntä sanoi hänellä olevan veljen, joka on rakennusmestari. Hänelle puhuin tuosta kuuromykästä, joka oli ilman työtä. Tämä lupasi ottaa kuuromykän työhönsä. Jälkeen puolen päivän menin kuuromykän kotiin ilmoittamaan sitä. Minä kohtasin hänet huoneessa kahden lapsensa kanssa. Koti oli köyhän näköinen mutta puhdas. Iloiseksi tuli kuuromykkä kuin minä ilmoitin, että hän saa aamulla mennä työhön rakennusmestari N:n luokse. Hän iloitsi sydämmestään, kiitti minua ja puhui: Jumalalle kiitos että en tarvitse enää kerjätä; onnettomalle sokealle on se toista, mutta häpeä on kuuromykälle kerjääminen. Me voimme nähdä sinisen taivaan, me voimme iloita auringon paisteesta, tuikkivista tähdistä, viheriästä metsästä ja ystäväimme iloisista kasvoista. — Kaikista näistä, ikävä kyllä, sokea ei tiedä mitään. Me voimme tehdä työtä. Minä voin työlläni ansaita rahaa ja elättää perheeni. Voin maksaa kipeän vaimoni lääkkeet ja lääkärin. Mitä voipi onnetoin sokea? Hän voipi kyllä kuulla lintujen laulun ja lasten äänen, mutta hän ei voi nähdä näiden iloisia kasvoja, minä voin silmilläni seurata heidän leikkejänsä. Kiitos rakas rouva! Olette hankkineet minulle työtä. Olette tehneet minut jälleen onnelliseksi ja rauhalliseksi!“ Sitte vei hän minut makuukamariin, jossa sairas vaimonsa makasi. Hänkin kiitti minua ystävyydestäni köyhällä viittauskielellä. Sanoin jäähyväiset koko perheelle ja lähdin tyytyväisenä talosta. Tyytyväisenä sentähden, että olin saanut olla Jumalan välikappale auttaissani ja tehdessäni hyvää köyhälle onnettomalle kuuromykkäperheelle.

Enkeli.

(Kuvalla.)

Jumala aina ennättää
Armolla omiansa,
Ja avuksemme lähettää,
Enkelit taivaastansa;
He aina meitä seuraavat,
Ja haluisesti holhovat,
Jo tänne tullessamme.

He Herraa pelkääväisiä
Alati ovat läsnä,
Totuutta etsiväisiä
Vaaroista estämässä;
He aina meitä seuraavat;
Ja haluisesti holhovat
Nuoruuden päivinämme.

Ei tuskissa, ei vaaroissa
He meitä koskaan jätä;
Näin enkelien suojassa
Ei ole meillä hätää.
He aina meitä seuraavat
Ja haluisesti holhovat
Vanhuuden vuosinamme.

Myös matkallamme kuolemaan
He vielä varjelevat,
Ja asuntoonsa ihanaan,
Taivaasen saattelevat;
He aina meitä seuraavat
Ja haluisesti holhovat
Myös täältä lähteissämme.

O Herra, meitä holhoa,
Eläissä, kuollessamme,
Ja Hengelläsi johdata,
Ett' rauhas saavutamme,
Näin enkelies seurassa,
Sua kerran kiittää taivaassa
Me saamme loppumatta.

Kehoitus kuuromykille.

Maassamme olevien kuuromykkien kasvatus nyt viime aikoina on saanut ihastuttavan muodon. Entistä suuremmilla voimilla on ruvettu heidän henkisestä ja aineellisesta toimeentulostaan huolta pitämään. Kouluja on laajennettu ja opettajia lisätty. On perustettu yhdistyksiä, joiden tarkoituksena on koota kuuromykät sivistävän seuraelämän yhteyteen, hankkia työtä heille ja tehdä heidän yksinäisen elämänsä iloiseksi. Vieläpä on perustettu sanomalehtikin heille. Lehden kautta saavat he tietää entisistä koulutovereistaan ja ystävistään. Saavat myös antaa tietoja itsestään ja elämästään. Tämä huvittaa kuuromykkiä, heidän entisiä opettajiaan ja ystäviään. Me tahdomme edelleenkin olla kuuromykille ystäviä, sillä työ heidän edukseen on ihanaa.

Kun me luotamme teihin, että pidätte meidät ystävinämme, niin toivomme seuraavankin kehoituksen olevan teille ystävälliseksi neuvoksi.

Jo koulussa on teitä kehoitettu totuuteen ja hyvään siveään käytökseen. Jos näitä sitten ette muista, kun koulusta olette päässeet, on toimeentulonne elämässänne vaikea. Juoppous on yksi niitä paheita, joka ihmisestä viepi elämän onnen. Juomarilla ei ole työtä. Häntä ei usko kukaan. Juomari kärsii nälkää ja ihmiset pelkäävät häntä. Me tunnemme yhden kuuromykän, joka käyttää väkeviä juomia. Hän valittaa aina sitä, etteivät ihmiset hänelle työtä anna ja että hänellä on paljon puutetta. Me vakuutamme teille, että, jos hän ei

olisi juomari, eläisi hän hyvin. Hänellä olisi työtä, eikä kukaan häntä epäilisi ja pelkäisi. Onpa nähty juopuneita kuuromykkiä kansanjuhlissa ja muissa kokouspaikoissa. Tämä surkea näkö tuottaa meille paljon surua ja murhetta. Teidän pitää siis muistaa, rakkaat kuuromykät, ettette tee itseänne syypääksi Jumalan ja ihmisten vihaan. Juomari menettää rahansa, tavaransa, kunniansa ja vieläpä henkensäkin. Väkevät juomat turmelevat, koska ne ovat myrkkyä, ihmisen ruumiin ja sielun.

Teidän etuanne me etsimme tälläkin, kun me kehoitamme teitä kuuromykät elämään raittiina. Vihatkaa väkijuomia ja niitä seuroja, joissa niitä nautitaan. Olkaa raittiit ja kehoittakaa toisiakin kuuromykkiä väkevistä juomista luopumaan. Onhan maassamme jo paljon raittiusseuroja. Ruvetkaa Raittiusseuran jäseneksi. Ja voipihan ihminen olla raitis, olla juomatta väkijuomia, vaikka ei raittiusseuraan kuuluisikaan. Meidän sydämmellinen toivomme vaan on, että te rakkaat kuuromykät eläisitte niin, että meille olisi iloa teistä. Ja silloin me iloitsemme teistä, kun me näemme ja kuulemme, että meidän kuuromykkämme ovat raittiit, siveät ja ahkerat. Silloin me tiedämme myös, että teillä on työtä, leipää, hyviä ystäviä ja että Jumala on siunaava kättenne teot.

Kirjeitä kuuromykiltä.

I.

Porista 18³/₉ 96.

Taaskin saan tilaisuuden kirjoittaa teille rakkaille kuuromykille meidän (porilaisten kuuromykkäin) lyhyestä kesä-ilostamme varsinkin, teille joika eivät näistä mitään tiedä. Kesäkuun 14 päivänä oli täällä rippijuhla kuuromykkiä varten; lauantaina, rippipäivämme aattona olimme rautatieasemalla vastaanottamassa pastori E. Nordmania, jonka seurassa tuli useita kuuromykkiä ja sitten taas sunnuntaina aamulla kokoontui noin 29 kuuromykkää neiti Holmsteinin luo, jonne myös tuli pastori Eliel Nordman kuuromykkiä tervehtimään. Siellä tarjottiin teetä, leivoksia ja limonaadia, jonka Porin kuuromykät itse olivat ostaneet ja kello 1 lähti pastori Otavaan, jonka Hotellissa hän asui silläaikaa kun täällä viipyi. Sen jälkeen lähti useat kuuromykät kotiinsa ja sitten taas kello 4 ajoissa kokoontui kirkon pihaan laaja musta parvi kuuromykkiä, joita oli yli neljänkym-

menen monista seurakunnista nimittäin: Ilmajoelta, Raumalta, Huittisista, Kiikasta, Tyrväältä, Nakkilasta, Luvialta, Laviasta, Kokemäeltä, Reposaarelta ja Pomarkusta. Kuuromykät tahtoivat niin mielellänsä nauttia Herran Pyhää ehtoollista. Emme ole siitä ylpeitä että niin moni kuuromykkä muistaa kokoontua tähän vähäpätöiseen mutta rakkaaseen Porin kuuromykkäin seuraan vaan olemme siitä kiitolliset ja iloiset että Pastori Eliel Nordman, joka niin pitkän ja vaivaloisen matkan perästä saa korottaa armaan kätensä niin laajan kuuromykkäjoukon ylitse. Näemme sen hänen lempeistä meihin luoduista silmistänsä että hän yhä hellästi rakastaa kuuromykkiä. Vähän aikaa kirkon pihassa seisottuamme tuli Pastori N. ja meni sakariston ovesta sisälle, jota me kaikki vähän ajan perästä seurasimme. Otettua nimemme kultakin, muualta tulevilta kuuromykiltä papinkirjat, menimme kirkkoon jossa istahduimme ensimmäiseen riviin; peitimme kasvomme käsillä kiittääksemme Jumalaa, astuissamme Hänen huoneeseensa. Sitten kun taas nostimme kasvomme ylös seisoi Pastori Nordman alttarilla, luettua muutamia rukouksia pääsimme sitten polvistumaan alttarin eteen. Saatuamme nauttia Vapahtajamme pyhää verta ja ruumista kiitimme ja lähdimme kukin kotiinsa. Sitten taas maanantaina aamupäivällä kello 11 seisoi lukuisa kuuromykkä-joukko aseman edustalla odottaen rakastettua opettajaamme, joka silloin taas lähti pois. Häntä seurasi monta kuuromykkää, jotka asuvat niillä seuduilla jonne päin juna lähti. Otettuamme jäähyväiset pastorilta ja useoilta kuuromykiltä lähdimme kotiimme ja ilomielin odotimme sitä aikaa jolloin taas saisimme kohdata rakkaan pastori A. E. Nordmanin, nimittäin kesäkuun 21 päivää. Silloin lähti Porin satamasta 14 kuuromykkää, ja laivaan, jossa olimme, astui vielä Reposaaren satamasta 1 kuuromykkä ja Raumalta 2, niin oli meitä sitten 17 kuuromykkää, jotka saavuimme Turun satamaan, jossa oli meitä vastassa vaan muutamia kuuromykkiä. Koululle tultuamme oli siellä moniaita kymmeniä kuuromykkiä, jotka iloisesti meitä tervehtivät. Kuinka hauska oli siellä juhla sen luultavasti jokainen lukia tietää. Oltuamme siellä kolme päivää, lähti taas sama höyrylaiva „Hebe", jolla Turkuun tulimme, kiitämään Porin kaupunkia kohden. Kello 11 keskiviikkona illalla oli satamassa useita kuuromykkiä meitä hyvästi jättämässä; kun kello vähän yli 11 lähdimme, rakkaat muistot mielessämme, joita ei voi saada koskaan unhotetuksi. Ihme sekin, että niin halvasta hinnasta, jota tuskin voisi uskoa, saimme tällaisen matkan kulkea, senkin tähden saamme kiittää Herra O. Wikeströmiä, J. Rosenvallille lähettämästä niin suurta kunnioitusta osottavasta kirjeestään, ja pastori Nordmanillekin voimme lausua tuhannet kerrat mitä ystävällisemmät kiitoslauseemme. Tuskin voimme

kiittää niin monesta, jota olemme nauttineet, vaan täytyy minun kaikkein Porin kuuromykkäin pyynnöstä nimittää ne arvoisat henkilöt, joille meidän on korottaminen kiitollisen kätemme ja myös heidän puolestaan kiittää Jumalaa, nimittäin: Herra ja Rouva Hirniä, pastori Nordmania, Herra Julius Hirniä ja A. Tallrothia. Meidän on myös kiittäminen monta muutakin, joiden nimeä tuskin tiedämmekään; emme myöskään unhoita kiittää pastori E. J. K. Luomaa, joka Hänen Majesteettinsä Keisarin kruunauksen jälkeisenä päivänä piti meille lyhykäisen Jumalan palveluksen „Otavan" hotellissa. Hänenkin hellyytensä meitä, etenkin minua kohtaan, pysyy pyhänä puhtaana tulena. Sain myöskin kuulla että Neiti Anna Ekholm oli Porissa Elokuun viimeisenä päivänä, mutta en minä häntä nähnyt ja sain kuulla että hän Sortavalan seminaarin läpikäytyään taas rupeaa opettamaan Helena Luoman kanssa, niinkuin ennenkin Huittisissa[1]*. Saan jo laata kirjoittamasta tätä pitkällistä kirjettä. Tätä en ole kirjoittanut ainoastaan omasta tahdostani, vaan muidenkin tahdosta. Saan myöskin lausua tuhannet terveiset ystävilleni, joille en tähän asti ole kerinnyt kirjoittamaan Sigrid Kyynärälle, joka Kuuromykkäin lehdessä N:o 5 tervehti minua. Saan myöskin tervehtiä Maria Sundvallia, Elisabeth Elfvingiä sekä muita, jotka vaan minun tuntevat. Hyvästi nyt! Jätän teidät Jumalan haltuun, jonka tiedän kaikista murheen pitävän!*

Nöyrimmällä ystävyydellä
Hilma Suniva.

II.

Helsinki 23 p. Syyskuuta.

Taaskin tervehdin teitä rakkaat kuuromykkäinlehden lukijat ja piirrän ilokseni jotain:

Nyt on tuo kaunis kuuma kesä mennyt. Syksy on tullut sijaan ja yhdistyksemme avasi ovensa tämän kuun 13 p. Yhdistyksemme on kesän ajan levännyt. Kukin jäsen on ollut kotona eli kävelyllä missä luonnon terveellisellä paikalla. Turun Mykkäin yhdistyksen juhlasta palattuaan kokosi herra A. Tallroth meitä kaikkia kuuromykkiä, ja pani toimeen kävelyretken, Seurasaarelle. Sinne ehtittyän valitsi A. Tallroth yhdistys paikan meren rannalle matalalle kalliolle. Siellä panin ison kahvipannun tulelle ja rouva Anna Lindsröm levitti ison pöytäliinan ja pani pöytäliinalle paljon khvikuppia, kermakannun, sokeritaasan ja ison vehnäkorin. Siellä koko päivää vietimme. Herra Tallroth piti puheen Turun juhlasta, Malmin ja pispa Alopaeuksen elämästä ja opettaja Hirnin työstä yhdistyksen hyväksi

---

[1]) Rouva Helena Luoma ei enään opeta Huittisissa, vaan Jyväskylässä. Huittisissa ei enään ole kuuromyk. koulua. Toim. muist.

ja kehoitti meitä mykkiä muistamaan opettajia ja kunnioittamaan heitä.

Wähän ajan perästä joimme kahvia ja sitte ihmetellen puhuimme keskenämme Malmin ja piispa Alopaeuksen muistosta. Ja taas vuoroon piti A. Tallroth viittomapuhetta. Se päivä kului niin hauskasti ja rauhallisesti. Pimeän illan tultua täytyi kunkin palata kotiin. *Maria.*

Kirje Jyväskylän kuuromykkäinkoululle.

Nyt kun minä matkustelen täällä kaukana sieltä Jyväskylästä, niin muistelen minä usein niitä herttaisia opettajia ja hyviä oppilaita, jotka ahkeruudella työskenlevät kuuromykkäin karuilla työvainioilla siellä Jyväskylässä. Synkkään tiedottomuuden korpeen sitä sielläkin tiedon kirvestä uutterasti isketään ja kivikoista maan kamaraa koetetaan innolla kuohkeaksi muokata valistuksen siemenille. Työ on vaivaloista ja usein rautaisetkin voimat pettävät. Kaikki ponnistukset päämaalin saavuttamiseksi näyttävät usein mahdottomilta — jopa rauenneiltakin, mutta opettajain väsymättömyys, kaikkien hyväin lahjain Antajan avustamana, uurastaa vähitellen väylän valon kipinälle kuuromykkäinkin synkkään sydämeen. Ja opettajisto silloin aina iloitsee oppilaineen, niinkuin Vapahtajamme muinoin vertauksessaan yhdeksänkymmenen yhdeksän lampaansa kanssa yhdestä kadonneesta, jonka Hän löysi.

Nykyään oleskelen minä Mikkelin kuuromykkäinkoulussa. Koululla ei ole omaa, tarpeen mukaista taloa, vaan majailee se vuokrahuoneissa, niinkuin Jyväskylänkin kuuromykkäinkoulu. Senpätähden tahtookin ahtaus hieman haitata, kun samaan huoneriviin on sijoitettu luokkahuoneet, sisä-asumalaitos ja poikien käsityöhuoneet. Olisi siis suotavaa, että ne maamme kuuromykkäinkoulut, joilla ei sellaisia vielä ole, saisivat omat soveliaat koulutalonsa. Koulussa täällä on neljä luokkaa, joilla yhteensä opiskelee 49 oppilasta. Oppilaat koettavat siveellä käytöksellään ja ahkeruudellaan keventää opettajiensa vaivaloista työtä. Opettajat taas ovat erittäin hyväntahtoisia ja ystävällisiä, mitkä ovatkin paraita ominaisuuksia kärsivällisyyttä kysyvässä työssä.

Työtä on siis paljon ja työ kieltämättä raskasta. Mutta eikö tätä työtä sitten voitaisi mitenkään keventää! Eikö Suomen kuuromykkäinkoulujen opettajisto voisi, samoin kuin kansakoulujenkin opettajisto, tarkastajainsa johdolla määrä-aikoina ja vuoroonsa kullakin koululla kokoontua yhteisiin kuuromykkäinkoulujen opettajakokouksiin? Nämät kokoukset tulisi kummin-

kin muodostaa vähän toisenlaisiksi, kuin kansakoulunopettajien kokoukset ovat. Näissä kokouksissa pitäisi, paitsi tavallisia keskusteluja opetuksen y. m. parantamiseksi, olla myöskin muutamia luentoja kuuromykkäinopetuksen alalta. Näihin pitäisi myöskin kehoittaa saapumaan entisiä kuuromykkäinkouluista ulos lasketuita oppilaita sekä kouluneuvostojen jäseniä, joiden kanssa saisi sitten keskustella, mitä hyötyä on ollut kouluista kuuromykille elämässä ja olisiko vielä tarpeellista heidän tulevaisuutensa turvaamiseksi jonkunlaisiin keinoihin ryhdyttävä. Voisipa samalla myöskin kuulustella kuuromykkäin vanhoja koulutietoja, jakaa heille Herran Pyhää Ehtoollista y. m. Nämät tällaiset yhteiset kokoukset tulisivat hyvin elähyttävästi vaikuttamaan niinhyvin opettajistoon, kuin myöskin kuuromykkiin itseensä, sekä samalla olisivat hyvin tehokkaana keinona kääntämään yleisempääkin huomiota kuuromykkäin asialle maassamme.

Sulkien siis tämän vähäisen esitykseni asianomaisten suosiolliseen huomioon, lähetän samalla sydämelliset terveiseni sinne Jyväskylään teille kaikille, sekä opettajistolle että oppilaille. Suokoon Jumala kestävyyttä opettajille ja ahkeruutta oppilaille raskaassa työssänne!

Mikkelissä 16 p. Syysk. v. 1896. *Rakso.*

„Penni lippoon“.

(Kuvalla.)

Seuraava kuva näyttää meille kuinka kirkossa kerätään rahaa lippoon eli haaviin. Koko Suomen maassa on tämmöinen tapa, varsinkin maalla. Rahat kerätään köyhäin ja sairaitten ihmisten hyväksi, pakanalähetyksen y. m. avuksi sekä myöskin kirkonpalveliain palkkaamista varten. Myös kuuromykillä on ollut hyöty niistä rahoista, joita ihmiset maamme kirkoissa ovat laskeneet lippoon. Monena vuonna on esimerkiksi Porvoon kuuromykkäinkoulun hyväksi kerta vuodessa, kaikissa Porvoon hiippakunnan kirkoissa koottu rahoja. Nämä rahat ovat annetut koululle ja niillä on sitten köyhiä kuuromykkiä lapsia koulutettu. Tänä vuonna on kuuromykille Porvoon koulussa sillä tavoin lahjoitettu 350 mk. Koska Suomen valtio nyt on ottanut huolekseen kokonaan ylläpitää kaikkia maamme kuuromykkäinkouluja, niin ei

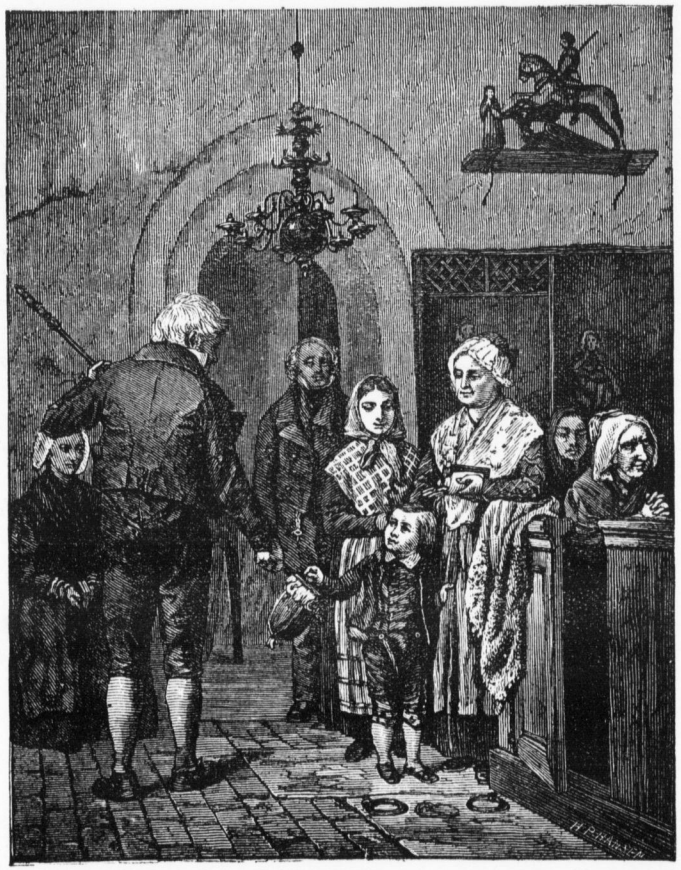

myöskään ensi vuoden aluksi enään kerätä yksityisiä varoja niitten hyväksi. Kun kuuromykät näkevät yllämainitun kuvan niin he muistavat että ihmiset, kirkossa käydessään, niillä pennillään, jotka ovat kirkon lippoon keräytyneet, ovat auttaneet monta kovaonnista kuuromykkää.

Fridtjof Nansen.

Lähellä Norjan pääkaupunkia eräällä maatilalla syntyi kuuluisa tiedemies ja Pohjoisjäämeren tutkia Fridtjof Nansen, lokakuun 10 p. 1861. Viime syyskuun 9 päivänä palasi tämä

mies Kristianiaan Norjan pääkaupunkiin, oltuaan 3 vuotta poissa, matkalla Pohjoisjäämerellä. Tällä matkalla Nansen onnistui niin hyvin, että pääsi aina 86 asteelle pohjoiseen päin, joilla seuduilla vielä ei kukaan ihminen ennen häntä ole ollut.

Tahdomme vähän kertoa tästä maailman rohkeimmasta miehestä, Fridtjof Nansenista, hänen elämästään ja retkestään. Jo pienenä poikana rupesi Nansen harjoittamaan sitä urheilua, joka sittemmin tuli hänelle niin suureksi hyödyksi; nimittäin hiihtämistä. Poikana oli hän rotevakasvuinen (ruumiiltaan väkevä) ja poikain tappelussa väkevin. Aikaisin, jo 12:sta ikävuodestaan, hän myöskin opetteli metsästäjäksi, kävellen pyssy olalla kaukaisissakin vuoristoissa. Veljensä kanssa hän usein viipyi viikkokausia tuntureilla (vuoristossa), kalastellen ja metsästellen. Samalla Fridtjof oli tiedonhaluinen ja teki kaikenlaisia tutkimuksia luonnossa. Kotona häntä kasvatti ankara isä. Koulua käytyään pääsi Nansen yliopistoon ja jo v. 1883 ensimmäiselle matkalle Jäämerelle erään valaskalanpyytäjän kanssa. Tällä matkalla Nansen tutki Pohjoisjäämeren eläinkuntaa. Kolkot seudut täällä pohjoisessa tekivät Nanseniin semmoisen vaikutuksen että hän heti tunsi, että se jäämeri, jonka hän 21-vuotiaana ensi kerran näki, tulisi olemaan hänen työpaikkansa.

Luonnollista on että laivalla matkustaminen jäämerellä on vaikea. Korkeat jäävuoret ja äärettömät jäät estävät usein laivaa niin, että sen pitkät ajat täytyy pysyä yhdessä kohden. Ensimmäisellä matkallaan Jäämerellä rupesi hän jo ajattelemaan millä tavalla parhaiden voisi kulkea näillä seuduilla ja millaisella laivalla pääsisi onnellisemmin eteenpäin jäiden välitse.

Palattuaan ensimmäiseltä retkeltään oleskeli Nansen ensin Bergenin kaupungissa Norjassa, jossa hän yhä vaan tutki luonnontieteitä. Vuonna 1886 matkusti hän Etelä-Eurooppaan huvikseen ja hyödykseen. Tällä matkalla, kauniissa Italiassa, heräsi hänellä yhtäkkiä halu kauas pohjolaan ja hän päätti niin pian kuin mahdollista lähteä Grönlantiin koettamaan jos pääsisi suksilla sen maan poikki. Toukokuussa 1888 oli Nansenin varustukset Grönlannin matkaa varten valmiit ja hän lähti viiden kumppanin seurassa ensin Islantiin ja sieltä erään valaskalanpyytäjälaivan kanssa Grönlannin rannikkoa kohden. Päästyään Grönlannin rantaan, alkoivat Nansen ja hänen miehensä kulkemaan maan poikki, joka on kokonaan jäistä peittynyt. Noin 1 tai 2 peninkulmaa voivat he kulkea päivässä. Kylmä oli, ankarat lumimyrskyt ja tavattoman korkeat jäävuoret estivät kulkua. Vasta syyskuun loppupuolella Nansen

toverineen saapui Grönlannin länsirannalle. Täältä heitä vasta seuraavana kevänä lähdettiin Tanskan maalta höyrylaivalla noutamaan takaisin Eurooppaan.

Vuonna 1890 pyysi Nansen Norjan valtiolta apua 300,000 markkaa päästäkseen matkalle maan pohjoisnavalle. Laiva „Fram“ (-perille) rakennetiin ja miehiä haettiin, jotka olivat halulliset lähtemään mukaan matkalle. Vuonna 1893 juhannuspaivänä lähti „Fram“laiva Kristianiasta. Ensin purjehdittiin pitkin Norjan rantaa pohjoiseen päin ja sitten pitkin puoliväliä Venäjän (Siperian) rantaa kunnes Nansen käänsi laivan keulan länsipohjoista ilmansuuntaa kohden. Täällä kohtasi laivaa äärettömät jäät. Mutta jäät liikkuivat ja veivät laivankin muassaan yhä pohjoiseen ja länteen päin, kunnes laiva pysähtyi ja Nansen erään toverin seurassa nousi laivasta jäälle. He kahden jättivät laivan ja toiset toverinsa, sekä alkoivat astumaan yhä pohjoiseen päin ja ottaen mukaansa välttämättömimpiä tarpeita ja vähän ruokaa siinä toivossa että kerran saapuisivat pohjoisnavalle. „Fram“ laiva pääsi vihdoin jäistä irti ja alkoi lähtemään kotomaata kohden.

Nansen ja hänen kumppaninsa vaan kulkivat jäitä myöten pohjoista kohti milloin jalkasin milloin pienistä purjevaatteesta tehdyissä venheissä. Usein he olivat hengen vaarassa. Kylmät ilmat, huonot jäät, jääkarhut, mursut ahdistivat heitä. Ruoka oli lopussa, ei löytänyt suojaa ei poltto-aineita. Karhun lihalla ja rasvalla he elivät kunnes hekin päättivät 86:lla asteella palata etelään. Elokuun 26 p:nä v. 1895 he vihdoin löysivät maan ja asettuivat siihen talveksi kivitupaan. Seuraavana keväänä lähdettiin taas vaeltamaan etelää kohti. Tällä matkalla Nansen tapasi erään englantilaisen laivan, johon hän toverinsa kanssa otettiin ja jossa heitä tuotiin elokuun 13 p. 1896 Vardöhön Norjaan. Viikkoa myöhemmin „Fram“ laivakin saapui Norjaan.

Tällä Nansenin retkellä, josta nyt puhutaan koko maailmassa, on ollut se hyöty että maailman pohjoisimmat osatkin ovat tulleet tutkituiksi ja tunnetuiksi. Reippaat ja rohkeat norjalaiset ovat siis näyttäneet että heillä on uskallusta ja taitoa voittamaan mitä vaikeammatkin esteet maailman semmoisissa seuduissa, joissa ei kukaan ihminen ennen heitä ole matkustanut.

Surullinen onnettomuus Ruotsalaisessa kuuromykkäin koulussa.

Suuri ja surullinen onnettomuus on kohdannut Ruotsissa Bollnäs'in kuuromykkäin koulua. Lauantaina elokuun

22 p. lähtivät Bollnäsin koulun oppilaat ja opettajat höyrylaivalla huvimatkalle Varpen'in järvelle, lähellä Bollnäsin kaupunkia. Laivassa istuivat koulun johtaja Pravitz, johtajan kuuromykkä rouva, 4 opettajatarta, ja 13 oppilasta, joista 11 oli tyttöjä, 2 poikaa. Laivassa oli vielä koneenhoitaja joka myös piti perää ja pieni kuuleva poika, laivan lämmittäjä. 10 minuutin kuluttua siitä kun lähdettiin rannasta laski laiva muutamia veteen uponneita hirsiä vasten, kaatui ja upposi muutamassa sekunnissa. Väylä sillä kohden oli kapea ja virtaava. Laiva upposi 150 metrin päässä rannasta. Harvat veteen joutuneista taisivat uida. Useat vei väkevä virta lähellä olevien hirsilauttojen alle. Kuuromykkä-raukat eivät voineet mitään tehdä pelastaakseen itseään. Surullisesti huutaen vajosivat he veden syvyyteen. Koulun johtaja, 3 opettajatarta, koneenhoitaja ja hänen poikansa pelastuivat; kaikki muut hukkuivat! Niin pian kuin huomattiin maalta onnettomuus riensivät ihmiset venheillä auttamaan kuuromykkiä, vaan apu tuli liika myöhään, Hukkuneet ruumiit saatiin kyllä kohta ylös, vaan lääkärit eivät voineet enää saada niitä henkiin. Tämä ikävä onnettomuus on koko Ruotsissa herättänyt suurta surua. Yleisesti sanotaan että perämiehen huolimattomuus oli syynä onnettomuuteen.

* * *

Ruotsalaisissa sanomalehdissä kerrotaan tästä tapauksesta seuraavalla tavalla:

Kun lapset ja opettajattaret istuivat laivan peräpuolella, niin keula oli noussut vähän korkeammalle veden pinnasta. Koneenhoitaja seisoi koneen luona, lämmittäjä ja koulun johtaja istuivat uunin lähellä. Kun laiva laski hirsiä vasten, niin se heti kallistui oikealle. Kaikki jotka istuivat laivan vasemmalla puolella kaatuivat silloin toinen toistensa päälle. Vettä tulvasi laivaan niin paljon että se heti upposi järven syvyyteen. Koneenhoitaja myös joutui veteen, jossa hän ui ympäri koettaen pelastaa ketä vaan sai käsiinsä. Mutta virta oli kova ja raskas oli uida toisia kantaen, jonka tähden hänen täytyi jättää niitä lapsia veteen, joita hän sai käsiinsä ja uida rantaan.

Kamalaa oli nähdä miten kuuromykät lapset turhaan koettivat uiden pelastaa henkensä ja sitten upposivat. Heidän kätensä näkyivät viimeiseksi veden pinnalla ikäänkuin apua rukoillen, apua, jota heille valitettavasti ei voitu antaa. Seuraavana torstaina haudattiin kaikki haaksirikkoon joutuneet yhteiseen hautaan.

Tämän onnettomuuden johdosta tahdomme kehoittaa

kaikkia kuuromykkiä oppimaan uimaan; sillä ei voi tietää milloinka itse kukin järvirikkaassa maassamme joutuu semmoiseen hengenvaaraan, josta uimalla voi pelastua.

Pieniä tietoja.

— **Määrätty** *rouva A. E. Savolainen opettajattareksi Mikkelin kuuromykkäin kouluun. Rouva Savolainen on ennen ollut opettajattarena Turun — ja viimeksi Porvoon kuuromyk. koulussa.*

— **Kuopion koulu.** *Rakennusmestari O. Flinck on ottanut rakentaakseen uudet kouluhuoneet Kuopion koululle 192,000 markasta.*

— **Kaunis lahja.** *Vesitehtaan mestari G. Attila, Tampereella, lahjoitti kesäkuun 29 p. 200 pulloa limonaadia Turun kuuromykkäin yhdistyksen 10 vuotisjuhlaan.*

— **Lokakuun 1 päivä** *täytti Porvoon koulu 50 vuotta. Koululla oli sinä päivänä lupa ja vietettiin pieni juhla päivän merkityksen vuoksi. Juhlasta kerromme vast'edes.*

— **Uskollisia työmiehiä** *ovat kuuromykät H. Fonselius, K. Arvela ja N. Hjorth. Kaksi jälkimmäistä ovat saaneet tehtaanisännältä herra N. Boman'ilta Turussa 6 kappaletta hopeateelusikkaa ja 6 kppl. hopearuokalusikkaa pitkällisestä ja uskollisesta palveluksesta. H. Fonselius sai kultasormuksen ja hopea sikarikotelon.*

— † **Kuollut.** *Mikkelin kuuromyk. koulun I:sen luokan oppilas Adam Paavilainen kuoli Mikkelin läänin sairashuoneessa Syyskuun 25 p. 12 vuoden vanhana. Pikku kuuromykkä nuorukainen oli syntynyt Kaukolan pitäjässä v. 1884. Oltuaan ainoastaan muutaman viikon koulussa sai hän ankaran vatsataudin, joka muutaman päivän päästä teki lopun lapsen kärsimisistä.*

— **Uskollisuudesta rehellisyydestä** *sekä ahkerasta työstä on kivennäisvesitehtaan omistaja herra Selin lahjoittanut mestarillensa kuuromykälle Gabriel Attilalle 200 markkaa, viime vuonna sai Attila lahjaksi samalta isännältä 100 mk.*

Sisältö: Oma pappi kuuromykille, kirj. Kosti R. — Mikä on parempi sokea eli kuuromykkä, jatkoa viime n:roon. — Enkeli, runo kuvalla. — Kehoitus kuuromykille. — Kirjeitä kuuromykiltä, I, II. — Kirje Jyväskylän kuuromykkäinkoululle. — Penni lippoon (kuvalla.) — Fridtjof Nansen. — Surullinen tapaturma Ruotsalaisessa kuuromykkäinkoulussa. — Pieniä tietoja.

Mikkelissä, O. B. Blomfelt'in kirjapainossa 1896.